

ENTERED AT THE POSTOFFICE AT PARKLAND WASH. AS SECOND CLASS MATTER.

Nr. 36

Parkland, Washington, 6te September 1901.

Ute Aarg.

Afsked fra Verden.

(Af G. Pouch*.)

Det er paa Tide, bort jeg vandre
 dre maa,
 Den blege Død har lammet
 mine Kræfter,
 Det dunkle Eventyr jeg skal
 bestaa,
 Som Sjælen frygter og dog
 langes efter.

Hvad mest jeg elskod, fandt i
 Graven skjul,
 Og ingen Ungdomsven jeg har
 tilbage,
 Jeg stod i Verden som en
 fremmed Fugl,
 Hvis Sang var kun et Suk fra
 svundne Dage.

Hvad jeg har virket, har jeg
 fast forglemt,
 Det spredtes rundt som Løv
 for alle Vinde,
 Kun et jeg ved, det har mit
 Hjerte gjeemt,
 Min Barndoms Tro, den gik
 mig ei af Minde.

Og jeg har forsket rundt i man-
 gen Bog,
 Og jeg har siddet ved de Visers
 Side,
 Trods deres Ord dog blev jeg
 lige klog
 Paa det, som allerhelst jeg
 vilde vide.

Thi Jordens Kløgt ei givo kan
 Bosked
 Om, hvad der skimtes gennem
 Gravens Rifter,
 Og hvad enfoldig Fromhed her
 ei ved,
 Det sees ei heller i de Visers
 Skrifter.

Dog var der en, hvis Øie læn-
 ger saa,
 Hvis Ord skal staa, naar Jor-
 dens Kløgt forsvinder,

"Hvo ikke bliver som en af
 disse smaa,"
 Saa talte han, "ei Himlens
 Veie finder."

Du Fredens Aand, forlad da
 du mig ei!
 Og tag den Kundskab bort, der
 mig forvilder!
 Udslet min Synd, og lod du
 mig paa Vel
 Igjennem Dødens Nat til Li-
 vets Kilder!

57 En sidste Brøder.

I 1801. 14.

Der høret vi om en stille tun-
 gsaar, der var bedemt for Jakob
 Sønnen. Josef befalede sin Hushol-
 der at tulde deres Sølle med Korn, at
 give dem deres Penge tilbage og lægge
 hans Bøger i den tygste Sæk. Da
 de var dragne ud af Byen, satte Hus-
 holderen efter dem og forlangte Bøge-
 ret tilbage. Naar han fremhævede, at
 hans Herte spaaede deraf, saa man de
 ikke forstaaes laaledes, som om Josef
 virkelig, som Egypterne plejede,
 spaaede af Vandet i Papiret, men Jo-
 sef viste sig kun for sine Brødre som en
 fremmed Mand, en Egypter. De
 Bøgeret blev fundet hos Benjamin,
 skulde nu Benjamin holdes fast i
 Egypten, hans Brødre kunde drage i
 Fred til sin Fader. Hermed prøvede
 Josef sine Brødre, om deres Dod og
 Bedring virkelig var alvorlig men-
 og om der var Hæd i den; han vilde
 se, hvorledes de nu stillede sig til sin
 Brøder Benjamin. Saaledes kom over
 der ogsaa for de omvendte Svandere,
 ogsaa efter at de allerede af Hjerter var
 glædet sig ved Herrens Naade, ofte
 tunge Limer, Trængsels og Misfæ-
 telsheds Timer, da Gud bærer sig ad,
 som om han er vred paa dem. Viden
 Troen, den nye Lydighed skal og var
 prøvede ligesom Guldet ved Ilden.

Josefs Brødre bestod denne Prøve
 de sendtes sine Klæder, desuden, a
 Gud havde fundet deres Nisgjærtnin-

og drog med Benjamin tilbage til
 Byen igjen og lod ham alle være alene
 tilbage i Egypten. Saaledes man
 Tactelsen tjene de bedfærdige Svandere
 til, at de dybest og grundigst ydmygget
 sig for Gud. Troen bliver knust ved
 Misfætelsheden. Af Trængselen udbrin-
 ger Retfærdigheds salige Frugt.

I Særdeleshed troedte nu Juda i
 Stranden for sin Brøder. Han for-
 talte Josef, at han havde gaaret i Ver-
 den for ham hos sin Fader, havde ta-
 get Skuden paa sig, holdt han alle
 bragte ham tilbage. Han tilbød sig
 at blive i Egypten i Drogens Sted.
 Denne Juda er nu bleven en ganske
 anden Mand. Hvem skulde ikke her
 tænke paa den anden Juda, Hvem af
 Juda Stamme, der er gaaret i Bergen
 hos Gud for sine Brødre efter Njodet,
 har taget deres Skuld paa sig og sat
 "Et Liv til for dem?"

Penge.

Penge er en Besjælselse, naar de
 bruges ret. Naar de misbruges er de
 en Forbandelse og bringer stor Skade.
 Dette gælder ogsaa mange andre
 Ting. Mange Folk synes ikke at vide,
 hvad Penge er skabt til. Endog Barn,
 som ikke har lært bedre, synes at tro,
 at Penge er til bare for, at de kan see
 Gamba, Stoffer og en Menngd.
 unyttigt og kostbart Vegetal. De kom-
 mer ikke til at gaae noget til. Misfæ-
 lsen, Stolten eller udbildende. Mang-
 nokke er endnu værre. De vil have
 Penge for at slippe af arbeide. De
 mener de er en stor Væste. Under vi
 samle Penge for at blive rige, bare for
 at ande skal med sin Svend forog-
 deres Pengelium ved at betale Rente.

De arbeider ikke og sparer ikke for a
 gjøre noget godt med sine Penge, mer
 for at forsøge Summen. Disse er de
 Skaden taler pengesjælske. Nam-
 mensjælske, Afgudsdykkere o. l. v
 Saa jaaden Betragning og Brug af

Penge styrer de sig i stor Fristelse og
 Fare. Gud, som tjender alle Menne-
 sker og ved alting bedst siger:

"De, som vilde være Rige, falde i
 Fristelse og Snare og mange daarlige
 og skadelige Begjæringer, som nedbrænder
 Rennefæse i Udelæggelse og Forbar-
 velse."

Thi Penge, jerrigbed er en Rod til
 alt ondt; af Lust til den er nogle farne
 vild fra Troen og have glennemslunget
 sig selv med mange Smerter.

At lyve, Hæle, bedrage, røbe, myrde
 og undertrykke andre er nogle af de
 Ting, som denne Rod til alt ondt
 frembringer.

Derfor vogte man sig for denne
 Snare. Den, som vil have Penge,
 bare for Pengens Sted, er ligesom
 meget at beslage, som Drankeren.

Blandt fornuftige og kristeligslindede
 Folk betyder Penge Hæde og Klæder,
 Hus og Hjem, Stoler, Kister, Bøger
 og Nisler til at gjøre godt med, at
 laane og meddele til den trængende
 uden at søge Betaling derfor. Penge
 kan ogsaa være til Gode og kristelig
 Underholdning.

Men hertil maa de ikke bruges saa-
 ledes, at det aandelige gode forsvinder
 derved. Og at træffe det rette heri er
 vanskelig; at give nogen bestemt Regel
 er umuligt for Menneker. Sand
 Kristendom og aandelig Viddom er det
 bedste Lys her.

Nogle har siden holdt en rig Kirke-
 mand i Philadelphia et pragtligt Sel-
 skab, som kostede fem tusinde Dollars.
 Den næste Søndag lagde han fem
 hundrede i Kirkeskæen.

En anden Rigmand gjorde det an-
 derledes. Han kostede fem hundrede
 Dollars paa et Selskab og kjøbte
 fem tusinde til Kirken. Hvorledes
 vilde du have gjort det? eller rettere:
 hvad gjør vi for Kirken sammenlignet
 med, hvad vi ofrer paa vore Venner og
 os selv?

* Johannes Karsten Pouch, født paa
 Jernstadsbald i 1796, var ved sin Død 104
 Aar gammel i Mithel og Kjøbenhavn i 1877.
 Han boede i Næstved den 12de Marts 1877
 og er begravet paa den betydelige gravsten
 i Mithel. Hans sidste Digt er her
 og læst for hans Tid.

En berømt Læges Recept.

For nogle Aar siden gik en Dame, som selv fortæller sin Historie, — for at raadspørge en berømt Læge om sin Helbred. Hun var af et nervøst Temperament og Frølsker, af hvilke hun havde hørt mange, havde besøgt og overaalstrængt hende legemlig og truede ogsaa med at angribe hendes Forskand.

Hun regnede op for Doktoren alle sine Symptomer og blev høilig forbauset over at faa hans korte Forskrift som Svær: „Ovad De trænger, Fru, er at læse mere i Deres Bibel.“ „Men Doktor!“ udbrød den forbausede Patient.

„Gaa hjem og læs Deres Bibel en Time hver Dag, gjentog den store Mand med venlig Rødsighed, og kom til mig igjen om en Maaned.“ Og hun dullede og gjorde hende videre Proteser umulig.

3 Uger senere var Patienten næsten bed; men ved nærmere Eftertanke kom hun til den Slutning, at Recepten dog ikke krævede nogen Udgift. Derfor vendte hun det temmelig længe siden, hun regelmæssigt havde læst sin Bibel, og Læsen herpaa gjorde hende Bedrøvelser.

Bedrøvelserne havde forbrændt Høns og Bibelstudier i anseelse, og omendstundt hun ikke vilde kaldes en gudløs Kvinde, maatte hun dog indrømme at være en meget ligegyldig, sløv kristen. Hun gik hjem og efterkom samvittighedsfuldt Lægens Forskrift.

Da en Maaned var gaaet, kom hun atter til hans Kontor. „Nu,“ sagde den smilende, jeg ser, De er en lydlig Patient, der pligttro har opfyldt, hvad jeg foreskrev. Synes De nu, at De behøver nogen anden Medicin?“

„Nei, Doktor, det gjør jeg ikke,“ sagde hun oprigtig. „Jeg føler mig som et andet Menneske. Jeg haaber, jeg er et andet Menneske. Men hvorledes kunde De vide, at dette var, hvad jeg tiltraængte?“

Som Svær vendte den berømte Mand sig til sin Pult, hvor der laa en anden Bibel, lidt og med mange Understrykninger. „Fru,“ sagde han med dybt Alvor, „hvil jeg vilde foreskaffe min daglige Læsning af denne Bog, alldø jeg miste min bedste Alde til Kraft og Dygtighed. Jeg foretager aldrig en Operation uden først at læse i min Bibel. Jeg hjælper aldrig ved et Ulykkestilfælde uden selv at finde

Ophjælp i dens Blade. Deres Tilfælde krævede ikke Medicin, men Alidder til Fred og Styrke udenfor Dem selv, og jeg vilste Dem min egen Recept og vidste, at den vilde helbrede.“

„Og jeg vil bekjende, Hr. Doktor, at jeg var meget nær ved ikke at bruge den.“

„Der er meget saa, som er villige til at bruge den,“ sagde Doktoren venligt, „men der er mange Tilfælde i min Praksis, hvor den vilde virke Under, om den antoges.“

Denne Fortælling er sand. Doktoren er for kort Tid siden død, men hans Recept findes endnu, og ingen vil have ondt af at prøve den.

Den augsburgske Konfession.

De fornemste Troesartikler.

Den første Artikel.

Om Gud

Vore Menigheder lære enstemmigt at den almægtige Kirkeforfættelses Bestemmelse om det guddommelige Bænsens Gud og de tre Personer er sande og maas troes uden nogen Tvist: at der nemlig er et guddommeligt Bæns, som haade taltes og er Gud, evig, ulegemlig, udelelig, af uendelig Magt, Viddom og Godhed, alle Ting, de synlige og de usynlige, Stader og Ophold, og at der dog er tre Personer af samme Bæns og Magt og lige evige, Fader, Son og Helligaand. Og Ordet „Person“ bruge de i samme Betydning, hvori de kirkelige Stribenter have brugt det i denne Sag, nemlig saaledes, at det betegner ikke Del af eller en Egenkab ved noget andet, men hvad der staar for sig selv.

De fordamme alle Nætterier, som ere opkomne med denne Artikel, saasom Manichæerne, der opstillede to Grundbænsener, et godt og et ondt, ligemaade Valentinianerne, Arianerne, Gnomianerne, Robamebanerne og alle deres Lige. De fordamme ogsaa Samofatenerne, haade de gamle og nye, som, idet de paastaar, at der kun er en Person, bruge trædte og ugubelige Talemaader om Ordet og den Helligaand og sige, at de ikke ere særskilte Personer, men at Ordet betyder det lydige Ord, og Aanden den i Stabningerne nedlagte Rørelse.

Den anden Artikel.

Om Arvesynden

Sigeledes lære de, at efter Adams Fald alle Mennesker, som fødes paa naturlig Maade, fødes med Synd, d.

e. uden Gudsfrøgt, uden Tilid til Gud og med ond Begjærighed, samt at denne Sygdom eller arvelige Brøst virkelig er Synd, som fordammer og paasæter ogsaa nu dem den evige Død, der ikke gjensædes ved Daaben og den Helligaand.

De fordamme Pelagianerne og andre, som negte, at den arvelige Brøst er Synd, og for at røde Kristi Fortjeneste og Begjæringer Vren paastaa, at Mennesket ved Fornuftens egne Kræfter kan blive retfærdigt for Gud.

Pacific Lutheran Academy and Business College.

Pacific Lutheran Academy begynder sit fjerde Skoleaar den 1ste Oktober.

Skolen tilbyder de følgende Kursus I. „Preparatory Course,“ der i det væsentligste svarer til 7de, 8de og 9de Grade i Common Skolen. Dette Kursus er særlig afpasset for yngre Elever samt andre, der staar tilbage i de almindelige Fag, der læses paa „Common“ Skolen. Til Optagelse i dette Kursus kræves ingen Eksamen.

II. „Normal Course“ paa 10 Kar. Dette indbefatter alle Fag, som hører til en Fjerde Grade Teacher's Certificate. Til Optagelse kræves, at Bedkommende skal være vel hjemme i de almindelige „Common“ Skole Fag. Graduerter fra vort „Preparatory Course“ eller et tilsvarende Kursus ved en anden anerkendt Skole optages uden Eksamen.

III. Skolen tilbyder ogsaa tre saakaldte „College Preparatory“ Kursus, hvert paa tre Kar:

a) „Classical College Preparatory Course,“ der indbefatter alle de Fag, som kræves til Optagelse ved et Classical College.*

b) English Scientific College Preparatory Course indbefatter alle Fag, der kræves til Optagelse ved en saakaldt „School of Science.“

c) Luther College Preparatory Course, der gives den nødvendige Forberedelse til Optagelse ved det norske Luther College i Decatur, Ia. Dette Kursus er særlig afpasset for saadanne, der ved siden af de engelske Fag ogsaa vil lære Norsk.

Til Optagelse i de tre sidst nævnte Kursus kræves, at Bedkommende skal være nogenlunde vel hjemme i de Fag, som læses paa „Common“ Skolen. Disciple, der staar tilbage i et eller flere af disse Fag, kan erholde den nødven-

dige Forberedelse i vort „Preparatory Course,“ der er særlig indrettet for saadanne.

IV. Commercial Course er særlig indrettet for saadanne som vil lære Bogholderi eller Hurtigskrift.

Disciple, som har en nogenlunde god Common Skole Uddannelse, kan blive færdig med dette Kursus paa et Aar.

V. Ved siden af de allerede nævnte Kursus er der ogsaa et saakaldt Kursus i Piano, Orgel og Sang.

I gennem Høstterminen vil der udbetales i følgende Fag: Engelsk Literatur og Grammatik, Arithmetik, Algebra, Geometri, Norsk, Læsning og Grammatik, Tyll, Latin, Græsk, Psykologi, Religion, Bogholderi, Gymnastik, og Sang. Ved Siden af disse bliver der ogsaa Ekstraklasser for Kystkommere og andre, der særlig ønsker at lægge sig efter at lære det engelske Sprog. Desuden bliver der Ekstraklasser i andre Fag, hvor det viser sig nødvendigt.

Da der er mange, som ikke er stand til at være tilstede fra Begyndelsen af, er Skolen saaledes indrettet, at saadanne kan komme ind senere og sluttet sig til de Klasser som er i Gang.

Skoleaaret er inddeelt i tre Terminer, hver paa tre Maaned. 3 Skolepenge betales der \$15.00 per Termin, eller 5.00 per Maaned. For ophold og opvarmet Værelse betales \$6.00 per Termin, eller \$2.00 per Maaned. I de sidste to Aar har Disciplene under Lærernes Tilfyn drevet en saakaldt „Boarding Club“. Paa denne Maade har de skaffet sig god, sund Kost til dens virkelige Kosterende. Saaledes var Gjennemsnitskostens for \$21.00 per Termin eller \$7.00 per Maaned. Udgifterne for Skole, Kost og Logi for en Termin vil saaledes ikke overstige \$42.00. Hertil kommer de Bøger og Vask. De nødvendige Bøger kan kjøbes eller leies ved Skolen til meget billig Pris. I Nærheden af Skolen er der flere Familier, hvor Disciplene kan faa sin Vask udført paa meget rimelige Billaar. Hver Discipel erklægger \$2.00 om Aaret for Logi.

Det kan derfor trygt siges, at alle Udgifter ved Skolen gennem en Termin ikke behøver at overstige \$50.00. Dette indbefatter de haade Skole, Kost, Logi, Læsestoffer, Logi, Bøger og Vask.

For Kataloger og nærmere Oplysninger hende man sig til Skolens Bestyrer R. J. Hong, Portland, Or.

Dugmoderen i Forhold til sine Børn.

„Børn ere en Gave af Herren, og Livsfugt en Velsignelse.“ *Ps. 127, 3.*

„Under de smaa Børn komme til mig og forklæd dem ikke; thi Guds Rige hører saadanne til.“ *Mat. 10, 14.*

„Opfæd eders Børn i Tugt og Herrens Formaning!“ *Eph. 6, 4.*

„Ooo, som sparer sit Hjs, hader sin Søn, men den, som elsker ham, tugter ham tilbølg.“ *Ordspr. 13, 24.*

Det skjøneste, det dyrkbareste, det helligste Klenodie, Rand og Husfru h. r paa Jorden kaa have i Sie, er vel deres Børn. Disse ere den af deres Ven og Kjob af deres Kjet. Det er derfor saa naturligt, at deres Hjerte hænger ved dem i en ganske særegen Grad, at de onse dem som sin kostbareste Slat og derfor værne om dem med aarvaagen Hu og deres Hjertes hele Varme. Hvilket helligt og dyrkbart Klenodie et Barn er for sine Forældre, se vi bedst deraf, at selv hvor intet andet Baaud knytter Forældrene sammen, hvor al Kjerlighed mellem dem selv indbyrdes er afsluttet, og ihedet derfor Ljfred. Riv og Splid er indtraaet, der ere Børnene det stærke Baaud, der desuagtet formaa at knytte de splidagtige Forældre sammen og gjere dem fordragelige for hinanden.

Som Holmisten synger i ovenanførte Vers, (*Ps. 127, 3*), ere Børn en Gave af Herren. De ere en Gave, som vi have at værne om med den helligste Væresigt, og for hvis Varetugt vi engang skulle aflægge et ansvaarsfuldt Begjæb, naar Herren sig selv kræver dem af vor Haand. Ringeanse vi denne Gave og, som Følge deraf, forværre eller forspilde den, da vil den Givne Gud, det er stærk og nidkær og hjem søger Fædrenes Ondskab paa Børnene i træde og Herde Led, ogsaa hjem søge vor Ondskab og lade den forbandelse, som vi have bragt over vore Børn, ogsaa komme over os. Vi se saaledes, at ikke mindst Herrens Ord end vort eget Hjertes naturlige Tilbølgighed formaner os til alvorlig at gjve Agt paa vore Børn, fæde og værne om dem baare i legemlig, og aandelig Henseende, saa vi med Frimodighed paa Dommens Dag kunne fremvise for Herrens Ret og Hjerter. Der ere vi og de, som du har givet os! Da let altsaa maa være os en saare hellig Pligt, efter bedste Erne at varetage det dyrkbare Klenodie, der er os

Hjertet i vore Børn, maa det ogsaa være os af største Blygtighed at vide, hvorledes dette paa bedste og hensigtsmæssigste Maade bør se. Dette skulle vi nu søge nærmere at klargjøre os.

I den første Tid efter Børnets Fødsel er det fornemmelig den regelmæssige Pleie, hvorpaa det kommer an, for at fremme dets Sundhed, dets Trivsel og fremtidige Vel. Hvoledes denne Børnets første Pleie, der ofte kan være forbanden med mange særegne Vanskeligheder, bør være beskaffen, læses bedst af en Læge eller en anden deri Kundig, dersom ikke Moderen selv føler sig færdig heri. Hvoledes man endelig maa sørge for Børnets Renlighed, hvorefter det maa næres med sund og let fordøielig Spiise, naar ikke dets naturlige Mælk, Modermelken, længere er det tilstrækkelig, hvorefter det maa beskyttes ved tilstrækkelig og varm Værlørdning, uden at forkæles eller oversædtes derved, forbigaaes derfor her. Den samme Moder vil af naturlig Kjerlighed til sit Barn i Regelen bedst stræbe at søge det Rette og derfor raadføre sig med Kundigere heri, dersom hun ikke selv har Erfaring og Kundighed nok. Hvad her fornemmelig vil blive fremhævet, er Børnets Sjælepleie, dets hele Raadgivning, saavel i religiøs som i moralsk og intellektuel Henseende.

Det er ovenfor sagt, at i den første Tid efter Børnets Fødsel er det fornemmelig den regelmæssige Pleie, hvorpaa det kommer an. Læng Tid hengaar dog ikke, før ogsaa Sjælen bør have sin Pleie. Etal imidlertid denne Pleie udføre nogen saad Velsignelse, da maa den se i og ved Herren selv, og Børnets Forældre have kun at betragte sig som de Redskaber, ved hvilke Herrens gjenfærende og helliggjørende Sjælepleie udøves. Ifølge sin naturlige Fødsel er Børnet et Adams Barn og som saadant Svanden, Døden og Djævelen Hensaldet. Ingen menneskelig Sjælepleie formaa at rive det ud af denne sørgelige Tilstand. No menneskelig Vel kunne Børnets medfødte Naturgaver udvikles, men at fornemmelig disse medfødte Naturgaver til velsignelsestige Raadgaver, for et end, vi formaa intet bedeligt Varsen. Dette formaa alene Herren selv, og det ser, som vi før have seet, idet han af sin usagrundeelige Raade formedels Baaudbædet i Ordet, den hellige Daad, opløser Børnet i sit salige Samfund ved at indpode det i den Herre Kristus, der anden Adam, forager Guds ihedet

i det og gjenfæder det formedels den Helligaand til et nyt Menneske. Der ved bliver det i Sunden fødte Børnets modtageligt for alle den Helligaands velsignelsestige Raadgaver, der floen gennem en saad kristelig Opdragelse sigeligen ville tilføde det. Daaden baaer saaledes Udgangspunktet for al kristelig Opdragelse; den baaer Grundlaget, hvorpaa Opdragelsen maa bygges, og den baaer Endemaalet, hvortil Opdragelsen skal føre, hvilket jo netop er en bedste tiltagende og indværligere Besættelse i det hellige Raadssamfund med den irenige Gud, som i Daadspagten er indgaaet. Det første, vi altsaa ved Hensyn til Børnets Sjælepleie have at iagttage, er saarest muligt i Daaden at bringe det til den Herre Kristus, der tager det i Favn og velsigner det, indpoder det i sig selv og omskaber det fra et Adams Barn til et Guds Barn. Naar dette er fæet, kunne de kristelige Forældre som Herrens Redskaber i saad Tro, Haad og Kjerlighed med glad Frimodighed tiltræde og fortsætte sin Sjælepleie, faldt forudsede om, at den Helligaand, der i Daaden har begunst sin gode Gjerning i Børnet, ogsaa naadigen vil fuldføre den indtil Jesu Kristi Dag. (*Phil. 1, 6*).

Der er paastaet af enkelte, at man allerede straks efter Fødselen skal kunne danne sig et Begreb om Børnets medfødte Kæde eller mindre Raadsværdighed at holde det frem mod Dagen eller med en eller anden Lart fremtrædende Gjenstand og derved lægge Mærke til om Børnet ser derefter og synes at glæde derpaa eller ikke. Under Børns sine Dine med Dagen eller den fremfællende Gjenstand, da skal man heri kunne se et godt Varsel om Opvækkelse, Jagttagelsestønde og aandeligt Liv hos Børnet. Vender det derimod ikke sin Dine derefter og altsaa lites iagttager, da spaa dette om Sløvhed og floen aandelig Begavelse. Om disse have H. i sin Paastand, vil se, lade staa nok, jo. Det træde vel hænde, at en saadan Prøve i den allerførste Tid efter Børnets Fødsel kun vil afgive et temmelig usikkert Vidnesbyrd. Men allerede saa lger efter Fødselen begynder Børnet at Kjenne, som det heber, og fra denne Tid af begynder ogsaa Sjælen at forde sin Pleie. Naar Børnet sebt begynder at smile til sin Moder, er dette et yndigt Tegns paa, at det har saart Indtryk af vore og føler sig vel derved. Naar Moderens da ved Ode eller Winter Ljælligen

tiltaler det, smiler det atter, og paa denne naade og kjerlighedlige Maade foregaa da de første Meddelelser om gjenfædig Kjerlighed mellem Moder og Barn. Der er noget saare yndigt og opløftende i disse første saa fortrøstige Samtaler mellem Moder og Barn. Der er ikke Rum for Misbillid eller Soig; alt er latter Tillid og trofast Kjerlighed. Hvilket Kjent Billede frembyder ikke Børnet! Det er her al saad Tro, saad Haad og saad Kjerlighed! Børnet viser sig her som den saade Jesuist, i hvem der ikke er Soig (*Job. 1, 48*). Hogen Tid derefter begynder Børnet ogsaa at meddele sig mundtlig gennem sine saad tiltalende Hringinger om B. tiltrædelse og Velbefindende. Fra nu af kan en stadligere Sjælepleie i det smaa tage sin Begyndelse. Den bør begynde med jævnlig at herte egne Børnet og saaledes fremme og udvikle Børnhjertets første Kjerlighed, bognist, der skal blive Grundlaget for h. te dets saare reigløse og moralske Opdragelse. I Forbindelse hermed bør Moderen af og til læge med det og beruade hendes Opvækkelsestønde paa forskellige Personer og Gjenstande, for derved at fremfælle dets Jagttagelsestønde, der jo vil være den første Spiise til dets indværlige Udvikling. Reger Læge kan man bedst af vise Børnet gode Tegninger af Mennesker, Dyr eller Ting, og for Børnet endnu kan tal, betegne dem med Navne, der llyge nærm til Børnets Forterone, f. Etal betegne Dyr ved at efterligne deres Stemme o. s. v. (*Mark*).

Sagnet om Ridderen og Dragen.

I de Dage, da den helle Kristendom kæmpede med Muhammedanerne om Besiddelsen af det hellige Land, baaede der sig et helligt Brøderkab, hvis Opvækkelse var at hjælpe de mange fattige Pilgrime, som søgte Kristi Gavn. De gode Munk gav de fælle Pilgrime alle alene Mad og Husly, men de pleiede dem og lagte at de brede dem for de mange Engdomme. I de vore brog sig paa den betærlige Hjerter; og saaledes er det gaaet til, at det latinske Ord hospitium, som kun betyder et Vertshus, er gaaet over i de nye Sprog som Hotel, et Vertshus, og Hospital, et Sygehus. Helligtales i Jerusalem opt lites efter en godgjærende Biskop, den hellige Johannes, og Dieblimmerne af Brøderkabet indtogs

PACIFIC HEROLD,

Ud-givet af
Pac. Luth. Univ. Ass'n.
udkommer hver
FREDAG.

REV. B. HARSTAD, Redaktør.
assisteret af

Rev. J. Johansen,
Rev. O. Holden,
Rev. M. Christensen.

Abonnements-Vilkaar:

Et Aar.....50 Cts
Seks Maanedes.....25 Cts
Et Europa pr. Aar.....75 Cts

Adresse: **PARKLAND, WASH.**

Merke:

Alt vedrørende Bladet sendes til Pacific Luth. Universitets Ass'n., Parkland, Wash.

Glem ikke at sende Betaling. Send den helst i Money order eller i en 50 Cts. i Selskab i Brevet.

En eller To Gents Primærker modtages ogsaa. Men Primærker paa 5 eller 10 Cts. kan vi ikke bruge.

Korte Meddelelser fra Skandinaviske Sivilisationer og Menigheder modtages med Tak.

Johannitter eller Hospitallitter. Da det første Korstog var forbi, og der var stor Mangel paa Soldater til at forsvare de kristne Sog i Jerusalem, syntes Hospitallitterne at det var vigtigt, at saa mange stærke Arme skulle berøves den hellige Kirke derved, at det var Mændene forbudt at kæmpe. De fik derfor af Paven Tilladelse til ogsaa at gaa i Kirke, og fra den Tid af var Johannitterne paa en Gang Præster, Soldater og Sugevogtere. Deres Klostre var samtidig Fæstning og Hospital, og indenfor deres Mure var de sunde Pilgrime viede paa den bedste aandelige og legemlige Pleie, og saa saa snart Følge til og fra Kysten, at de arabiske Hævere ikke varede at angribe dem.

Hospitallitterne gjorde god Tjeneste, saalange som de kristne beholdt nogen Magt i det hellige Land, men da den sidste Fæstning, Akko, i 1291 faldt i Saracenernes Hænder, killede Mændene til D. n. Cypern, hvorfra de i 1307 bemægtigede sig Rhodos, som indtil den Tid havde været et Opholdssted for Saracenerne. Her slog de sig ned, idet de mente, at de kristne dog en Gang maatte saa Kraft og Gædsel nok til at tage den hellige Grund fra de

nantrende, og indblevde Kamp de de mod en Mængde Saracener, som gjorde Rhodenshavet utrygt, ledslags og forsvarede Handelsstidene og frelse mangen ulystelig Skibet, som var fanget af Saracenerne og var, fastslaaet ved Korbønnen, maatte to Saracener. Ingen Johannitterridder maatte have større Lovelse for sig selv end Stjert og sit Sværd, men de fristiede mange kristne fra grusomt Slaveri i Algier og Tripolis.

Ritten Kor efter at Johannitterridderne havde sat sig ned paa Rhodos udbredte der sig, efter hvad der fortælles, Skærm og Sorg over den hele D. n. Grund af et Ulykke, som opstod sig i Rhodens nær ved Klosteret St. Stefan. Forsættlingen kaldes det en Drage, og enten det har været en Rødt eller en Sange, kan man ikke vide. Ulykken dræbte Høje og Røstater, ja, endog Forsættlingen skulle være faldet som Ofre for dens Røstgjernighed.

Mange Riddere drog ud for at kæmpe med Dragen; men Ingen af dem kom tilbage fra Kampen. Saa a. Kant. med Stormester, Det om de Villenene, forbed sig Riddere at indlade sig i Kamp med den. Dragen fastholdt nemlig at have været behattet med saa lille Skjal, at hvilken Ple eller Sværdbrug kunde trænge igennem dem.

Men en af Ridderne, den unge Dieudonne de Goyon, tænkte ikke at rette sig efter denne Befaling, og det saa meget mere, som han allerede en Gang havde været ude mod Dragen, men efter sin egen Tilfældighed ikke gjort et Hug mod den. Han fik af Stormesteren Tilladelse til for en Tid at træde hjem til sin Fader paa Slotet i Goyon i Langvedet i Frankrige. Der led han gjere en Figur, som lignede Ulykken. Han havde lagt Røst til, at Dragen ikke havde Skjal under Bagen, men at det heller ikke var muligt at saa gjore den et Hug der, paa Grund af dens forfærdelige Løbe og de strålende Slag, den udbødte med Halsen.

Han lærte to stærke Hunde op til at angribe den eftergjorte Trage i Bugen, medens han som lig b. sig sin Stidsheft og togte at vænne den til Lyden af et saadant Ulykke.

Da han tænkte, at havde Deften og Hundene var svære, tænkte han tilhøre til Rhodos, men laad sig paa et skotsk Sted ved Klosteret St. Stefan. Der led han som Livsgæst tilbage med Befaling til at vise tilbage, der som han omkom, men at komme til

ham, som han dræbte Dragen eller kun blev saaret. Saa ved han den med Ulykken. Først angreb han med sin Landske, men den var aldeles ubrugbar mod de hårde Skjal. Deften forstod desuden straks, at der var Forskjel paa den eftergjorte og den virkelige Trage og vilde ikke frem. Ridderen maatte derfor tilføds. Hundene dertilmod angreb tappert, og Ridderen slog, men uden at træffe noget saadant Sted. Med et Slag af Halsen faldte Turet Dieudonne overende, men idet Ulykken mente sig for at angribe ham, angreb Hundene den, og Ridderen fik Vellykke til at hugge den i Siden. Der opstod en heftig Kamp, og da Tjenerne havde sig til Sides, laudt de Ridderen liggende under Dragens livløse Kropp. Da de fik trukket ham frem og havde taget Hjelmen af ham, som han sig sunde og blev af Befolkningen med Jubel og fulgt lige til Stormesteren.

Men Stormesteren m. tog ham med Kloer og sagde:

„Du er en Helt, og paa Tapperhed skal man hende Ridderen; men hvilken er den første Vilgt for den Røst, som har været at hævne for Kristi Sog og været hans Røst paa sit Bryk?“

Den unge Ridder delte Røst og lovede: „Den, som vil vil hærke Røst og Røst, han skal være Røst.“

„Saa gaa bort fra mig. Du er fuld af Gensidighed. Det er større at beherske sit Sind og hele sin Fæls end at dræbe en Drage. Bort fra mig!“

Men den unge Ridder, Riddere både om Røst for den tapre Mand; men han boede sit Hoved, laudt sin Røst bragt af, togte Stormesterens Røst og sig.

Da kaldte Stormesteren ham atter tilbage og sagde:

„Kom tilbage. Søn! Tag atter det Røst, som du har vandet ved Ulykken og Selvsøvelsede.“

Siden blev Dieudonne meget afgjort af Villenene, efter hvis Dødt han selv blev Stormester. Som han var han tappert og meget afgjort af Bønderne paa Rhodos, med hvilke han var god og mild. Han døde i 1353, og paa hans Grund skal der kun have været at læse: „D. i Ulykken Dragekæmper.“

Dragens Hoved blev sat op over Porten til byen Rhodos, og man har B. retning om, at Folk have seet det der i det 17. Aarhundrede. Det var første end et Ulykken, med stort Hæder og meget store Dine.

Tid af Staten Washingtons Historie.

At Staterne Oregon, Idaho og Washington blev en Del af de Forenede Stater, har de en fremragende Historie at tælle for. Og mon det ikke ofte gaar saaledes, at de Bønder, som Verden og Staten senere drøfter sig af, først er blevet dræbt af Røstlemmer, der arbejder for et højere Maalet end Rigdom og gode Dage.

Den 4de Juli 1836 drog Dr. Marcus Whitman og Fuhrer, Henry D. Spaulding og Fuhrer samt William D. Gresh fra det vestlige New York vestover og ankom til det nye Billed.

Efter uafgjorte Strædbæder og Svanne maade de langt om længe Columbiadalen og flodsede ved Foden af Blue Mountains, hvor Whitman slog sig ned for at arbejde blandt Kjønnede Indianerne. Spaulding drog langt Snake River til Nez Percés Indianerne. Han flodsede ved Klamath, som de ligger meget langt fra det nuværende vestlige Gensidigheds i Idaho. Dengang kaldtes hele Strøget vestfor Klippbjergene fra California til de vestlige Besiddelser Oregon Territory og var blandt hvide Folk kendt som det gamle Hudson Bay Selskabs vestlige Jægere, som da drev en meget lønende Tushandel med Indianerne der.

Regjeringen i Washington havde hørt lidt om denne Del af Besiddelsen og Senatet havde tagt noget om denne Del af Verden, som man saa halvt regnede til de Forenede Stater. Men den store Daniel Webster havde tagt med at bevillige en eneste Cent for at bringe Pacificlysten en Tonne nærmere Boston, end det var.

En anden Statsmand McCaffie ansaa ikke hele Strøget værd en Brød Smuk, medens Bent n. erklærede, at Herren havde set de nuværende lige Klippbjergene som Besiddelse for de Forenede Stater.

Whitman og Spaulding arbejdede til det B. sigtelse blandt Indianerne, der flodsede sig om dem og fik Hjælp og Vægenom havde for Lejem og Sjæl.

Ergang Whitman besøgte en Fugl til han hørte, at Gensidigheds var loant ind til Columbiadalen for at arbejde den som det nye Territorium. Straks var Whitman paa Vægen og i Anvendelse Jæret hjem til sin Missionstation, hvor han mødte sine Medarbejdere i Porten med den Befaling, at han røstliffelig samme Vinter

maatte rejse til Washington. Missionærerne blev sendt sammen til Møde og Whitman foretog dem sit Foredrag. Alle talte imod og forbeholdt ham, at hans Plan blandede Religion og Politisk sammen, at Missionærskabet ikke vilde blivde det, og at kun den sitre Død vilde være hans Løb under Rejsen. Men intet hjalp. Whitman maatte den uforfærdede Vand, og inden 24 Timer sad han i sin Sadel paa Vien til Washington.

Over indbættede Hjelde og utvilsomme Dalkæder med store Eide at rode i, her sammen over naarede han som ved et Mirakel frem til Dents Fort paa Astoria Riber, hvor han efterlod sine udmattede indbættede Velvisere og inden nogle Uger til stod den i Hjørnekulstid skæbte Indianermissionær i Washington og talte Oregon's Sø, for Donald W. H. er, som da var Statssekretær. Men denne, der just i det paa et bytte hørt hele det daværende Oregon til England for et Torstykke, i vilde ikke høre paa ham.

Derpaa henvendte han sig til Præsident Tyler. Han svarede omtrent saaledes: „Dr. Whitman, din Stillehed er nok saa god, men Oregon kan ikke reddes, fordi det kan ikke blive selvstændigt. Man kan ikke gøre en Børn eller Klippebjergene.“ „Gode siger Præsidenten,“ svarede Whitman, „naar jeg ser vor siden første over Klippebjergene med den første Bogn, som nogen sinde er sørt over sine Hjerter. Den Bogn findes endnu paa vor Missionærstation Wallatpu.“

Whitman skrede og Oregon blev reddet. Den uvættende Grænseløst mellem United States og British Columbia endes man om. Herved berigedes Onkel Sam med et Landkøst næsten saa stort som alle de da bebodde Stater med Undtagelse af California. Og altsammen skede paa Grund af en ubøielig og uforlædet Indianermissionær Dr. Whitman.

Ikke længe efter tiltraadte han Tilbagevæsen over Klippebjergene med en Karavane paa et tusinde nye Sættlere, 200 Bøgne og omtrent 3 tusinde Heste og Okser. Men dette var Virkning af begjæret Kvæstering og turigt Arbejde for Sagen.

Sin Missionær Ven holder nu frem til fra W. A. Walla og Whitman College beredde minder om hans utvættelige Arbejde.

En Aabenbarelse.

Redaktøren af denne lille Fortælling vilde ber, at den med Klippebjergs Biskop kan træde paa en Hjørning, som paa en f. a. Døden og Graven i, jenskommen og igjenophanden. Det er han, der vil sig selv, af egen Kraft, haade kunde hengive sit Liv og liden tage det tilbage: den Se er herre, som har traadt Død og Grav under Fødder. — Det er altså imidlertid me, et under Naamen, hvorom den forhandlendes Forskand intet ved, — hvorom intet lader sig drømme frem, me, et, som er sandt, men som dog for Fornuften ikke synes sandt. Gud alene kjender dette Forbørne, Menneket kan — eller sin Gjenfærd — kun se disse og afskide sig fra at fælde Dommen over Ting, som han ikke selv har erfaret eller forskuet. Man kalder det altsammen med alle Meddelelser om „nye Hæder,“ om Kob-nbarelser og overnaturlige Ting, i det underlige og tillige ganske vantroende Dage være forkligere end nogen sinde eller, omendkjend Gud ogsaa fra denne Side kan have mangfoldige Veie for at bestemme vore Dages grode Bantre. Det af denne Art, som vi her fortælle af den gamle Anna Polich's Levnet, man vilde sjene til at vise, hvorledes en ret Sjælesforger og Fader for sin Menighed i saadanne Tilfælde har at forholde sig. Thi Presten Geber, som var, som med det mig, handlede dengang i 1811. For i sitte Gule hode i Berden endnu kan en Trost, et Haab, det var hendes Maarige Søn, der tjente hos en Bonde i den nærliggende Landby, men som nu snart skulde læge en egen Husboldning, indgaa i Næt, stad og derpaa forserge og pleie sin gamle Moder i sit Hus, — han havde jo altid været en saa god Søn imod hende. Men denne Søn var en Fæder og det. Den gamle Annas Hjerte havde bragt meget slet ved denne eneste Søn. Hun græder og kan ikke sige med at g. æde. Billed og gjerning tager hun vel alle de Trostegrunde, sendte fra Guds Ord, som den tro Sjælesforger giver hende; med Munden besjender hun, at Gud er god og me, et det godt med hende; men Ewertens og Lidelsens Læret fæde uden Opbør fra hendes Liden; thi den høje Søn, den eneste Søn og Søn, den fromme, trofaste, saa kjærlighedsfulde Ungling er nu død fra hende. — En Nat, da hun sidder i sin Seng, bedende og tænkende paa sin høje Søn, m.

hens Lidelses- og Smertestærte sig til alle vilde opføre at stude, mener hun at stue en lysende Kob-nbarelse. Det er for hende, som om hun i det Hjætte, forklarede Kjødet gjensjender sin slet de Søns Trost, som om hun herte hans Stemme trostefuldt siger: „Hvort Kobder, hvorfor græder du saa længe for mig? Stans dine Tænder, mig gaar det saa vel, og jeg er paa et saa godt Sted!“ — Enden spørger haade glædet og forklætt: „Er det dig, min Søns?“ og troede at fornemme et Ja som Søns derpaa.

Dette var da en Trost i Børns Aet og Bis — for en Børnsjæl. Hvad enten nu det, som den stolte Gule troede at se, har været noget indvortes eller udvortes, — ialfald saa der en Gudskost i denne Tilbragelse for hende. Lidelsen var paa engang borttagen fra hendes Hjerte, alle Tænder stillede; naar hun tænkte paa Sønnen, gjorde det hende sig ikke mere ondt, men inderligt godt: „Thi han er jo i Gud, og Gud er overalt hos mig. Jeg haade og har jo min Gud og Herre og i ham ogsaa min Søn.“ — — — Den anden Morgen kommer hun til Sognepresten. Saa glad, saa salig haade han endnu aldrig set hende. Og endnu i, over saa fuld af Tønder og Billeder! Hun fortæller ham, hvad det har brudt hende. Han glæder sig over, at hun er saa trostet, omendkjend man tror, at den formentlige Kob-nbarelse har været en Skuffelse. „Hvorledes kunde“ spørger Gule me, et tilidsfuldt og fast, „en blot og bar Skuffelse have en saadan Kraft til at vortage af Lidelse af Hjertet og gøre det saa glad og saligt?“ — Presten advarer hende endnu ved Afreden: hun maatte dog vogte sig for Kob-jerrighed efter saadanne Hjørner, underbare Trostemidler og Kob-nbarelser — thi i saadant var det ofte Fare for Mennekeljælen; derimod skulde hun holde Hjertet narvængent i Bønnen. Hvis noget lignende eller skulde viderføres hende, skulde hun først komme og anbetroe det til ham.

Aldrig senerehen erfarede hun noget lignende. Men hendes Hjerte forblev trostet og glædesfuldt, — hendes Kjødet var fæde saa fuldt af Fortroing som en Billegrims Vingsigt, der gaar den lige Vej fremad til sit dærbare Hjem og allerede ser dete ganske nær foran sig.

Børnemord i Am rika.

I sin Afstedtale til de netop indkomne minerede unge Konger tog den vort berømte Dr. Seun ved Rush Medical College i Chicago Retledning til at sige nogle betimelige Ord angaaende den ruelige Forbrydelse af dræbe u'ndte Børn. Han advarede de vordende Konger mod at blive meddelagtige i saadanne Forbrydelser.

Han sagde blandt andet: „Der siges og skrives meget om den Stilt, som endnu hersker blandt enkelte i den danske Folk, at ofre sine nyfødte Børn til Guderne for at stille deres Brøde eller nyde dem paa Grund af Fattigdom.“

Men hvor affyrlig dette Mord af Børn er, saa er det ikke værre end Mord af ufødte Børn, som er blevet Kode og al for almindeligt blandt civiliserede Nationer.

Den planlagte Udbragelse af et ufødt Børns Liv er Mord og haade straffes som saadant.

Og den Konge, som nedværdiger sin Profession til at hjælpe til hermed, er en Morder og har fortjent Lovens stærke Straf.“

Hertil holder Luth. Witnefs: „Dette er et stort Ord, men de trænges vel. Vi irrogter for, at dette er en af Klipperne, hvorpaa vor Nation engang vil strande, dersom dette ondt holder paa at udbræde sig. Frankrig har nu forandret sit forfærdelige Problem national Redgang i Huset og endelig Undergang just for denne Sags Skyld, og en stor Del af vort Folk ser, er i Frankrigs Fødsel.“

Til Indremissionen.

Konf. Offer i Stanwood W. siges Vast. Fols's Kald. . . . \$20.00
Missionær i Tacoma og
Birtland Menigheder. 41.31
R. J. Dong,
Kassør.

J. C. PETERSEN,
PARKLAND, WASH.
Practical Horse-Shoer
and
Wagon - Maker.
All kinds of Repairing done
at Reasonable Prices.

A. S. Johnson & Co.

Paints, Oils, Brushes, Wall Paper and Glass.

Estimates Given on Papering and Glazing.
We Carry a Full Line of Wall Paper and
Room Mouldings, Sash
and Doors.

1309 PACIFIC AVENUE

TELEPHONE 505. Tacoma Wash

CARL WILLIAMS.

A. BERGGREN.

Tacoma Clothing CO.

Skandinavisk Klædehandel. Mænds og Børns
Klæder, Hundertoi, Overtoi, Hatte,
Støvler og Sfo.

Et stort Udvalg — Lave Priser.

1310 Pacific Ave., Tacoma, Washington.

LUMBERMEN'S STATE BANK

R. D. Musser, Pres. Geo. S. Long, Vice Pres.
W. E. Bliven, Cashier.

BERLIN BLDG. COR. 11th & Pac. Ave.

CAPITAL, \$100,000.

Almindelig Bankforretning udføres. Betaler 4 Procent
paa Indskud. Veksler paa skandinaviske og fremmede Lande
kjøbes og sælges. Sælger skandinaviske Kroner. General
Dampskibs og Emigrations Agenter.

Tacoma Washington.

THE METROPOLITAN BANK

Hj. af Pacific Ave. og 13de St.

Åben daglig fra Kl. 10. til 3.
Lørdag fra Kl. 10. til 12.

W. W. Cassar.
E. W. Snow.
G. G. Selvig.
F. G. Vandervilt.

President.
V. President.
Cashier
Asst. Cashier.

4 per ct Rente

Renterne udbetales hver 6 Maanedes, 1ste Januar og 1ste Juli. Anblik-
ninger paa alle Steder i Europa. De Skandinaviske og det tyske Sprog taled.

ABONNER PAA

PACIFIC HEROLD

—Blot 50 Cents om Aaret. Overskuddet gaar til Pacific

Lutheran University.—

Vor Frelzers norsk luth. Kirke

Hj. af So. J og 17th St.
TACOMA, WASH.

CARLO A. SPERATI,
Pastor.

Bopæl: 2550 So. I St.

Gudstjenester:

Søndag 9:30 A. M. Søndags-
skole.
" 11 A. M. Høimesse-
gudstjeneste.
" 7:45 P. M. Aftensang.
Onsdag 8 P. M. Kor Øvelse.
Lørdag 9 A. M. Lørdagskole.
Hver 1ste og 3die Torsdag Aften
i Maanedens, Ungdomsforening.
Hver 2den og 4de Torsdag Ef. m
i Maanedens, Kvindeforening.

Lindahl Photographs

1112 Pacific Ave.
California Building,
TACOMA WASH.

Merrill

Alle, som sender os penge til at be-
tele stat paa lotter med, maa opgive
nøiagtig beskrivelse af lotterne saafom
lottens nummer, samt i hvilken "Block"
og "Addition" de ligger.

Uden at vi faar disse oplysninger
kan vi ikke være ansvarlige for om en
fæll begaæet.

Edv. Isacksen.

Eneste norsk Urmager
i Tacoma.

Gor. Tac. Ave. og 11th Str.
Et pent Udvalg af ELGIN og
WALTHAM Ure for Salg.
Tel. Black 268.

J. M. Arntson, Notary Public.

Notary Public.

Udfærdiger alle lovlige Dokumenter
saafom Ejendoms, Kontrakter, m. m.
Municipal Court-Rooms
City Hall-
TACOMA, WASH.

DR. J. L. RYNNING,

FRENCH BLOCK, CORNER OF
13TH AND PACIFIC AVE.

OFFICE HOURS: 2 TO 4 P. M.
SUNDAYS AND EVENINGS BY
APPOINTMENT.

TEL. { OFFICE BLACK 1301.
RES. WHITE 81.

TACOMA, WASH.

Student-Supplies

OF

ALL KINDS

Vaughan & Morrill Co.

226 Pac. Ave. . . Tacoma, Wash

VISSELL & EKBERG

Skandinavisk Boghandel.

Et stort Udvalg af skandinaviske
Bøger og Tidsskrifter. Vi ere Agenter
for Bøger udgivne af Lutheran
Publishing House, Decorah, Ia.

Bjælfe- og Daabattejer altid paa
Lager.

Specielle Priser til Søndagskoler
og Universiteter.

18 Pacific Ave.,

TACOMA, WASH.

H. V. ROBERTS,

Goldlager.

Crown and Bridge Work a Speciality
Call and get prices.

Room 206, 1156 Pac. Ave. Tacoma.

50 YEARS' EXPERIENCE

PATENTS

TRADE MARKS
DESIGNS
COPYRIGHTS &c.

Anyone sending a sketch and description may
quickly ascertain our opinion free whether an
invention is probably patentable. Communications
strictly confidential. Handbook on Patents
sent free. Oldest agency for securing patents.
Patents taken through Munn & Co. receive
special notice, without charge, in the

Scientific American.

A handsomely illustrated weekly. Largest cir-
culation of any scientific journal. Terms, \$3 a
year; four months, \$1. Sold by all newsdealers.

MUNN & Co., 361 Broadway, New York
Branch Office, 605 F St., Washington, D. C.

Abonner paa "Herold" omkost
nu 50c om Aaret.

Parkland-Nyheder.

Mr. Lien og Hustru fra Willmar har netop afslagt Parkland Besøg.

♦♦♦

Sidste Lørdag bragtes Gunder Johnsons Levninger til sit Hvilested paa Menighedens Gravplads. Der hviler nu allerede en hel Skare, som venter paa Opstandelsen.

♦♦♦

Skolens Katalog for dette Aar er netop udkommen. Den er særdeles pent udstyret og giver fuldkommen Underretning om Skolen. Enhver, som ønsker den, kan faa den ved at tilskrive Skolens Bestyrer Prof. N. J. Hong.

♦♦♦

Parkland har nu særdeles god "Street-car" Befordring, og der er derfor god Anledning for unge Mænd og Kvinder, som har sine Hjem i Tacoma, Fern Hill, Puyallup eller Spanaway, at benytte sig af de Fordele, som tilbydes ved Pacific Lutheran Academy. Elever, som ønsker at gaa paa Skole her og have sin Kost og Logi hjemme, vil kunne faa reise frem og tilbage mellem sine Hjem og Skolen til halv Pris. For Tacomas Vedkommende blir saaledes Reisedgifterne blot 50 Cents per Uge eller \$2.00 per Maaned. Skolepengene er blot \$5.00 per Maaned.

Fra andre Kanter.

Igaar besøgte President McKinley og Mrs. McKinley tillige med et forment Folge Udstillingen i Buffalo.

♦♦♦

Hr. Ole B. Lien, Apotheker i Tacoma, som for en Tid siden maatte underkaate sig en vanskelig Operation paa Hospitalet, er nu bra igjen og atter istand til at varetage sin Forretning.

♦♦♦

Bygningen af Kapitollets nye Fløi i Olympia var i god Gang, men nylig er der opstaaet saadanne Misforstaaelser med Hensyn til den Sten, som skal bruges, at Kontrakten ophæves og Arbejdet standser.

♦♦♦

Staalstreiken vedvarer og der er ingen Udsigt til Overenskomst mellem Arbejderne og Jernverk-

erne. Iforgaars holdtes der et Møde i New York mellem Hovedmænd fra begge Sider, men ingen af Parterne vil give efter.

♦♦♦

Fra Pretoria, Transvaal, er der i de allersidste Dage kommet Underrøtning om, at Lord Kitcheners Trusler om særskilt streng Straf over Boerne efter den 15de dennes, ikke har havt anden Virkning paa dem, end at øge dem til desto kraftigere Modstand. Englænderne prøver at faa de arresterede Kvinder til at virke paa sine Mænd, som ligger i Felten, og overbevise dem om, at al Modstand er forgjæves.

♦♦♦

Der kerettes netop, at to Syndikater har fremlagt 4 hundrede tusinde Dollars i et Veddemaal om Kapseiling. Og de som foresaar Ordningen med denne skammelige Gambling, faar Kommission netop som om en lovlig Forretning blev drevet. Saadant viser ikke bare, at der er Mennesker, som har mere Penge end de har Forstand til at bruge dem til Nytte, men ogsaa, at de store Tyve gaar fri, medens de smaa, der vedder paa et Kort, straffes. Og hvad er vel Gambling i Hvede!

♦♦♦

For nærværende holder man paa atter at afmaale den Internationale Linje mellem United States og British Columbia, og der gaar Rygter om, at en Del af Byen Blaine kommer til at aadre til Canada. Om Borgernes vil staa under det engelske Flag vides ikke. Sker dette, saa faar Engølskmanden Undersaatter billigere end vi fik Philippinoerne. Thi vi betalte Spanien ca 3 Dollars pr. Saude og fik Landet paa Kjøbet, medens Blaineborgere neppe vil bringe Onkel Sam en Cent. Saa ulige gaar det ofte i Verden. Det dyreste er ofte det daarlige.

Quærelses bidrager vi til Kirken?

Sidste Ige holdt den saakaldte afslaaede Methodist Episkopale Kirke sin aarlige Konferens i Tacoma. Biskopen oplyste, at deres Kirkes Tilstand i det hele var god, og at de det sidste Aar havde samlet mere end dobbelt saa mange Penge dette Aar, som Aaret før.

Fortsaauidt som Pengebidrag kan være noget Bevis paa Menighedens Haandh, saa viser dette store Fremstrid. I Almindelighed er Methodi-

sterne næst efter Katholikerne meget flinke Pengeindsamlere.

Har vi Lutheranere herude det sidste Aar skaffet dobbelt saameget til Kirken som Aaret før? Derfor vi ikke har gjort det, hvad er da Grunden? Der vi mindre Udkomme eller mindre Harlog til at ofre os eller vore Penge til Guds Rige?

Betalt for Herold.

John Rorman, Everett	50
Mrs. Inger Larsen, Story City	25
Mrs. W. R. Tvedt, Spr. Cr.	1.00
Ole Tealand, Gilbert	25
German Ahlstrand, Mineral	1.00
J. G. Anderson, Jordan	25
E. R. Hansen, Seattle	1.00
O. B. Ruende, Bir	50
Mrs. Mary Blom, Ros	50
Peter D. Bjaalid, Gibbon	1.50
Mrs. C. Solseth, Harmony	75
John Dale, Bode	50
E. M. Lewison, Bode	50
O. Pedersen, Bode	50
E. H. Grimsø, Newman Grove	2.00
Ellis Bruland, Newman Grove	50
Past. D. Sjernsten, Germantown	75
Mrs. A. Johnson, San Leandro	1.00
Past. O. W. Aasen, Belsie	1.00
Anders E. Levam, Oakland	1.00
Past. W. R. Egen, La Grasse	50
Past. C. E. Helmelt, Chicago	1.00
Past. O. R. Strom, Schobogen	50
Past. J. G. Rugland, Burnsville	50
Past. D. E. Jacobson, New Lake	1.00
Past. P. J. Randolph, Tabern	50
Past. G. W. Waller, Madison	50
Past. B. C. Birkfeld, Badger	50
Mrs. Karen Olson, Bode	50
C. H. Grausth, Bode	1.00
E. J. Opeland, Bode	50
Mrs. Matha Rossing, Bode	1.00
Past. O. T. Refanrud, Waco	50
Mrs. Paul Lingen, Cyrus	50
Mrs. O. J. Grønli, Dutton	50
R. P. Nelson, Glenville	2.50
Mrs. S. P. Nelson, Glenville	1.40
Mrs. S. Anderson, Vermillion	50

Til Afbetaling paa Skolens Gæld.

Past. O. G. Jøse's Kald	
Fra T. Thompson, Ukiah	\$10.00
T. Larsen	
Rudketer	

Betalt til Parkland lutherske Barnehjem.

Judsamlet ved Emma Berge i Pastor Jøse's Kald	
Mrs. R. R. Berge	25
Bertha Berge	25
Emma Berge	25
Alfred Berge	25
Sus Olsen	1.00
J. H. Berge	50
Mrs. G. Berge	50
Mrs. J. Høgeberg	25
S. S. Grødt	50
Mrs. S. Grødt	25
Danaah Grødt	25
Brithe Grødt	25
Marta Grødt	25
S. J. Grødt	50
Mrs. Grødt	50
Sophie Grødt	25
J. H. Røger	25
E. Knudsen	50
Mrs. Knudsen	25
G. O. Erickson	
Rudketer	

HOT COFFEE AND LUNCH 5cts.

— At —

The Coffee House,
1024 Tacoma ave., Tacoma.
CARL PETERSON,
Prop.

ABONNER

PAA

"HEROLD."

O. B. LIEN, H. B. SELVIG,
EIERE AF
LIEN'S PHARMACY,
(Tidligere Central Drug Store.)
Apotekervarer, Chemikalier og Toilet Artikler.

Ole B. Lien har mange Aars Erfaring som Apotheker, er altid tilstede og man kan der trygt høre paa et faa Recepter udfyldte med Omhu og Raadsgivning.

1102 TACOMA AVE.
TEL. JAMES 141. TACOMA WASH.